

ΦΙΛΕ, ΣΑ ΔΕΙΣ...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΥΡΑ

Φίλε,
 σά δεῖς βαρὺ τὸ σύννεφο τῆς νύχτας
 τριγύρω σου,
 στὴν πᾶσα χτίση γύρω·
 σά θᾶναι οἱ ὥρες τοῦ βραχνᾶ,
 ποὺ τὴν ἀνάσα πνίγει,
 κι ὅμοιες θηλειᾶς τῆς ἀγωνίας οἱ ὥρες,
 πέτρα σά θᾶναι τὸ ψωμί,
 σκληρὸ τοῦ πόνου,
 καὶ τὸ πιωτὸ ἄλμυρὸ — πιωτὸ δακρῶν,
 κι αἷμα ὁ ἰδρώτας στὰ κορμιά,
 στὰ μέτωπα ὄλα·
 σά θὰ γρικᾶς τρανὸ τοῦ ἐχθροῦ στὴ νύχτα τὸ ποδάρι,
 μακριάθε ὀλοένα τρόμος νὰ σιμώνει,
 κι ἀλόγων ποδοβολητό,
 μυριάδων μύριων,
 φριχτὸ ποτάμι ἀκράτητο, κι ἀρμάτων,
 πλήθιων ἀρμάτων σιδερένιων τρόμος·
 σάν ἡ καρδιά κερὶ θὰ πάει νὰ λυώνει
 ἐντός σου, καὶ τὸ γόνα,
 τὰ γόνατα ὄλα
 θὰ ρένε, ἴδιο νερό, κρυφὰ θὰ παραλυοῦνε,
 ἀλύγιστες φτεροῦγες μαῦρες τοῦ θανάτου,
 καὶ φλόγα δλέθρου
 μὲς τῆ νυχτιά θὰ ὑψώνεται πελώρια,
 τριγμοὶ καὶ κρότοι ὀλοῦθε ὀλέθρου,
 φρίκης γιορτάσι —
 μὴ φοβηθεῖς
 — τὸ φῶς δὲ χάθηκε γιὰ πάντα! —
 κι ὡς τοῦ χαμοῦ τὸ βῦθος μὴν τρομάξεις.
 Μὴ σβήσεις τὴ γλυκειά σου ἐλπίδα,
 φίλε!
 Τί, στὴν κραυγή σου,
 στὴν κραυγή μας,
 κάποιες θ' ἀνοιξοῦν ἀκοὲς
 — ψηλὰ θ' ἀκούσουν —
 κάποια ἱερά θὲ νὰ συγκλίνουν σπλάχνα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΟΥΡΑΣ

Ἐκ Βόλου. Διαμένει ἤδη εἰς Ἀθήνας. Ἐίναι γνωστὸς ὡς ποιητὴς ἀπὸ εἰκοσαετίας, ἐκδώσας ἱκανὸν ἀριθμὸν ποιητικῶν συλλογῶν. Κύριον καὶ βαθὺ χαρακτηριστικόν του — διακρίνον τὸν ἀνθρώπον καὶ τὸν λογοτέχνην — εἶναι ἡ εἰς τὰς Γραφὰς μῆσις του. Ἐδῶσε σειρὰν σχετικῶν διαλέξεων καὶ ἐδημοσίευσε περισπούδαστα ἄρθρα. Ἡ ποιησις του εἶναι μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς διὰ τὴν γνησιότητα ἀκριβῶς τοῦ θεολατρικοῦ χαρακτήρος τῆς καὶ τὴν παγκοσμιότητα τοῦ ὁράματός της. Ἐίναι ἡ ἄλλοτε τρυφερά καὶ ἄλλοτε μεγαλόστομος λύρα τῶν θεῶν ἐνατενίσεων καὶ παρηγοριῶν. Ἀπὸ τὴν τελευταίαν του συλλογὴ «Δέκα τραγούδια τῆς Ἐλπίδος» ἀποσπῶμεν τὸ κάτωθι ἐμπνευσμένον ποιῆμα:

*

Ἄ, κι ἓνα χέρι
 — μὴ φοβηθεῖς, — τί φῶς τὸ χέρι! —
 Θ' ἀπλώσει ἀπάνω ἀπ' τὸ χαμό,
 ἀπ' ὄλα, ἀπ' ὄλα,
 θὰ κατεβεῖ βραχιόνι σωτηρίας
 Κι ὡς τῶν ἀρμάτων, τῶν φτερῶν θὰ σβηθοῦνται οἱ κρότοι
 μακριὰ ἀπὸ τὸ φῶς ἀποδιωγμένοι,
 τοῦ ὀλέθρου ρόγγος,
 κάποια φτερά θὲ ν' ἀκουστοῦνε τότε
 — θρόισμα θεῖο —
 φτερά ἄμοιαστα ἄλλα.
 Καὶ τὰ φτερά ποὺ θ' ἀκουστοῦνε τότε
 ὦ χαίρου, ὦ φίλε!
 ὦ ψάλλε, ὦ χτίστη!
 Θά 'ναι τὰ ὀλόλευκα φτερούγια τῶν ἀγγέλων!

